

му представать полковника. Туѣ било испълнено и Петъръ строго казалъ но Остмана че е дълженъ да исповѣда сжщата истина; предъ царѣтъ царува правдата. Въ сжщото време монарха внимателно гледалъ въ лицето на полковника, не ще ли да забѣлѣжи нѣкое измѣнение. Полковника безъ смущение казалъ не негово величество, че не си е позволевалъ нето да помисли подобно нѣщо; той потвърдилъ туѣ съ клетва. Притурилъ освѣтъ туѣ, че и познанията, които има по руския езикъ не сж достатъчни да съставать и изразать хулителни фрази. Остманъ увѣрявалъ, че напротивъ е дълженъ голѣма благодарность и вечна вѣрность за милостьта, която показалъ руския императоръ къмъ него — отъ колкото са показва непризнателенъ. Петъръ нераспитвалъ повече полковника, той заповѣдалъ да го земать подъ стража. На другия денъ велѣлъ да доведжтъ при виновния слуга вѣщъ и уменъ свѣщенникъ, който да го приготви за смъртъ и, по единъ майсторскій начинъ, като положи голѣмо старание, да го исповѣда и избличи съвършенно въ всичко. Священника усердно испълнилъ дължността си; той го исповѣдалъ три пжти, и когато на третия денъ му далъ послѣднитѣ увѣщания да не крие нищо, защото на другия денъ ще умре и ще са представи на страшния сждъ, слугата са призналъ, наконецъ, и съ всичката си съвѣсть казалъ, че наклеветилъ полковника си просто изъ мщение. Офицера билъ пустнатъ и изново опредѣленъ полковний начальникъ.

Самоотвержението на Петра.

Въ 1714 год. господаря, съ цѣла флота въ Финския заливъ, претърпѣлъ голѣма опасность. Презъ